

humà, incloent-hi les mesures de protecció de les captacions, amb la finalitat de garantir la protecció de la salut.

2. A proposta dels ministres de Medi Ambient, Sanitat i Consum, i Agricultura, Pesca i Alimentació, el Govern regularà els requisits bàsics de qualitat de les aigües per a reg i, en particular, l'ocupació d'aigües residuals depurades.»

Disposició final segona. *Habilitació competencial.*

La present Llei es dicta a l'empara del que disposen les regles 22a i 24a de l'article 149.1 de la Constitució.

Disposició final tercera. *Desplegament reglamentari.*

Es faculta el Govern per a dictar totes les disposicions que siguin necessàries per al desplegament i execució d'esta Llei.

Disposició final quarta. *Entrada en vigor.*

La present Llei entrarà en vigor el mateix dia de la seua publicació en el «Boletín Oficial del Estado».

Per tant,

Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen esta Llei i que la facen complir.

Madrid, 22 de juny de 2005.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,

JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

10623 *LLEI 12/2005, de 22 de juny, per la qual es modifica l'article 23 de la Llei de 8 de juny de 1957, del Registre Civil.* («BOE» 149, de 23-6-2005.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegem i entenguen esta llei.

Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la llei següent i jo la sancione.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

L'article 3 de la Constitució Espanyola declara que el castellà és la llengua espanyola oficial de l'Estat i estableix que les altres llengües espanyoles seran també oficials en les respectives comunitats autònomes d'acord amb els seus Estatuts. A l'empara de la dita norma constitucional, sis Estatuts d'Autonomia han declarat l'oficialitat de les respectives llengües pròpies en els territoris de les comunitats autònomes que els corresponen.

El Tribunal Constitucional ha declarat que l'article 3 de la Constitució suposa una habilitació de les comunitats autònomes amb llengua pròpia perquè, en el marc establert en els seus Estatuts d'Autonomia, puguen regular l'abast del concepte d'oficialitat (STC 82/1986, de 26 de juny, i 56/1990, de 29 de març), la qual cosa suposa establir el contingut bàsic de la dita oficialitat (STC 337/1994, de 23 de desembre) i, a més, determinar les mesures que

siguen necessàries per al foment o la normalització de la seua llengua pròpia (STC 74/1989, de 24 d'abril, i 337/1994, de 23 de desembre).

En compliment de la normativa constitucional i estatutària, les comunitats autònomes amb llengua oficial pròpia diferent del castellà han aprovat diverses lleis de política lingüística, normalització lingüística o ensenyament i ús de les respectives llengües pròpies que contenen normes distintes per a la regulació de la doble oficialitat amb diverses opcions, entre altres àmbits, en el dels registres públics.

En el desplegament legal del reconeixement de la realitat plurilingüe d'Espanya, és a l'Estat a qui correspon, en virtut de la seua competència d'ordenació dels registres i instruments públics, establir la regulació del Registre Civil, regulació estatal que ha de respectar, quant a l'ús de les llengües en este Registre públic, el principi de doble oficialitat contingut en les legislacions autonòmiques corresponents. D'esta manera, es concilien les actuacions que, en matèria d'ús de les llengües en el Registre Civil, corresponen a l'Estat i a les comunitats autònomes amb una altra llengua oficial a més del castellà.

Esta llei estableix una norma de caràcter general en virtut de la qual els assentaments han de realitzar-se en una llengua oficial en el territori en què radica el Registre i estableix que en les comunitats autònomes amb llengua oficial pròpia diferent del castellà els fulls dels llibres del Registre Civil, els impresos, els segells i els sistemes informàtics es distribuïxen en les dos llengües oficials.

Article únic. *Modificació de la Llei del Registre Civil.*

S'afeg un nou paràgraf al final de l'article 23 de la Llei del Registre Civil, de 8 de juny de 1957, amb el text següent:

«Els assentaments es realitzaran en llengua castellana o en la llengua oficial pròpia de la Comunitat Autònoma en què radique el Registre Civil, segons la llengua en què estiga redactat el document o en què es realitze la manifestació. Si el document és bilingüe, seran realitzats en la llengua indicada per qui els presente al Registre. Tot això, sempre que la legislació lingüística de la Comunitat Autònoma preveja la possibilitat de redacció dels assentaments dels registres públics en idioma cooficial diferent del castellà.»

Disposició adicional única. *Distribució de fulls, impresos i segells.*

A partir de l'entrada en vigor de les disposicions reglamentàries previstes en la Disposició Final i a l'efecte del que estableix la present llei, a les comunitats autònomes amb llengua oficial pròpia diferent del castellà, els fulls dels llibres del Registre Civil, els impresos i els segells seran distribuïts impresos en cada una de les llengües oficials.

Disposició transitòria única. *Registres Civils no informatitzats.*

Als Registres Civils que no estiguen informatitzats a l'entrada en vigor d'esta llei, se'ls aplicarà el que preveu l'últim paràgraf de l'article 23 de la Llei del Registre Civil segons la seua incorporació efectiva al procés d'informatització.

Disposició final única. *Desplegament reglamentari.*

En el termini de tres mesos des de l'entrada en vigor de la present llei, el Govern aprovarà les disposicions reglamentàries necessàries perquè la pràctica dels assen-

taments i l'emissió de certificats o un altre tipus de documents puguen realitzar-se en les llengües oficials a la Comunitat Autònoma corresponent.

Per tant,

Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen esta Llei i que la facen complir.

Madrid, 22 de juny de 2005.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

11364 *LLEI 13/2005, d'1 de juliol, per la qual es modifica el Codi Civil en matèria de dret a contraure matrimoni.* («BOE» 157, de 2-7-2005.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegen i entenguen esta llei.

Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la llei següent i jo la sancione.

I

La relació i convivència de parella, basada en l'afecte, és expressió genuïna de la naturalesa humana i constitueix un vehicle destacat per al desenvolupament de la personalitat que la nostra Constitució estableix com un dels fonaments de l'orde polític i la pau social. D'acord amb això, la Constitució recull, en l'article 32, una manifestació assenyalada d'esta relació, com és el matrimoni, i el considera, en termes de la nostra jurisprudència constitucional, com una institució jurídica de rellevància social que permet realitzar la vida en comú de la parella.

Esta garantia constitucional del matrimoni té com a conseqüència que el legislador no podrà desconèixer la institució, ni deixar de regular-la de conformitat amb els valors superiors de l'ordenament jurídic, i amb el seu caràcter de dret de la persona amb base en la Constitució. Serà la llei que desplegue este dret, dins del marge d'opcions obert per la Constitució, la que, en cada moment històric i d'acord amb els seus valors dominants, determinarà la capacitat exigida per a contraure matrimoni, així com el seu contingut i règim jurídic.

La regulació del matrimoni en el dret civil contemporani ha reflectit els models i valors dominants en les societats europees i occidentals. El seu origen radica en el Codi Civil francès de 1804, del qual innegablement prové l'espanyol de 1889. En este context, el matrimoni s'ha configurat com una institució, però també com una relació jurídica que tan sols ha pogut establir-se entre persones de distint sexe; de fet, en esta diferència de sexe s'ha trobat tradicionalment un dels fonaments del reconeixement de la institució pel dret de l'Estat i pel dret canònic. Per això, els codis dels dos últims segles, reflectint la mentalitat dominant, no necessitaven prohibir el matrimoni entre persones del mateix sexe, ni tan sols referir-s'hi, perquè la relació entre elles de cap manera es considerava que poguera donar lloc a una relació jurídica matrimonial.

Però tampoc el legislador de cap manera pot ignorar el que és evident: que la societat evoluciona en la manera de conformar i reconèixer els diversos models de convivència, i que, per això, el legislador pot actuar en conseqüència, i fins i tot ha de fer-ho per a evitar qualsevol fractura entre el Dret i els valors de la societat les relacions de la

qual ha de regular. En este sentit, no hi ha cap dubte que la realitat social espanyola del nostre temps esdevé molt més rica, plural i dinàmica que la societat en què sorgix el Codi Civil de 1889. La convivència com a parella entre persones del mateix sexe basada en l'afectivitat ha sigut objecte de reconeixement i acceptació social creixent, i ha superat arrelats prejuís i estigmatitzacions. Hui s'admet sense dificultat que esta convivència en parella és un mitjà a través del qual es desenvolupa la personalitat d'un gran nombre de persones, convivència per mitjà de la qual es presten entre si suport emocional i econòmic, sense més transcendència que la que té lloc en una estricta relació privada, donada la seua, fins ara, falta de reconeixement formal pel Dret.

Esta percepció no sols es produïx en la societat espanyola, sinó també en àmbits més amplis, com es reflectix en la Resolució del Parlament Europeu, de 8 de febrer de 1994, en la qual expressament es demana a la Comissió Europea que presente una proposta de recomanació a l'efecte de posar fi a la prohibició de contraure matrimoni a les parelles del mateix sexe, i garantir-los els plens drets i beneficis del matrimoni.

II

La Història evidencia una llarga trajectòria de discriminació basada en l'orientació sexual, discriminació que el legislador ha decidit remoure. L'establiment d'un marc de realització personal que permeta que aquells qui lliurement adopten una opció sexual i afectiva per persones del seu mateix sexe puguen desenvolupar la seua personalitat i els seus drets en condicions d'igualtat s'ha convertit en exigència dels ciutadans del nostre temps, una exigència a què esta llei tracta de donar resposta.

Certament, la Constitució, quan encomana al legislador la configuració normativa del matrimoni, no exclou de cap manera una regulació que delimiti les relacions de parella d'una forma diferent de la que ha existit fins ara, regulació que done cabuda a les noves formes de relació afectiva. Però, a més, l'opció reflectida en esta llei té uns fonaments constitucionals que han de ser tinguts en compte pel legislador. Així, la promoció de la igualtat efectiva dels ciutadans en el lliure desenvolupament de la seua personalitat (articles 9.2 i 10.1 de la Constitució), la preservació de la llibertat pel que fa a les formes de convivència (article 1.1 de la Constitució) i la instauració d'un marc d'igualtat real en el gaudi dels drets sense cap discriminació per raó de sexe, opinió o qualsevol altra condició personal o social (article 14 de la Constitució) són valors consagrats constitucionalment la plasmació dels quals ha de reflectir-se en la regulació de les normes que delimiten l'estatus del ciutadà, en una societat lliure, pluralista i oberta.

Des d'esta perspectiva àmplia, la regulació del matrimoni que ara s'instaura tracta de donar satisfacció a una realitat palpable, els canvis de la qual ha assumit la societat espanyola amb la contribució dels col·lectius que han defés la plena equiparació en drets per a tothom amb independència de la seua orientació sexual, realitat que requereix un marc que determine els drets i les obligacions de tots els qui formalitzen les seues relacions de parella.

En el context assenyalat, la llei permet que el matrimoni siga celebrat entre persones del mateix o distint sexe, amb plenitud i igualtat de drets i obligacions siga quina siga la seua composició. En conseqüència, els efectes del matrimoni, que es mantenen en la seua integritat respectant la configuració objectiva de la institució, seran únics en tots els àmbits amb independència del sexe dels contraents; entre altres, tant els referits a drets i prestacions socials com la possibilitat de ser part en procediments d'adopció.

Així mateix, s'ha procedit a fer una imprescindible adaptació terminològica dels distintes articles del Codi